

[Thisted Knudsen.]

at man ude i landkommunerne betaler personskatte. Det, vi skal sigte imod, er for så vidt ikke en forøgelse af personskatte; det, vi i dag skal erkende, er, at der nu er mulighed for at ændre byrdeforholdet mellem staten og kommunerne. Jeg takker for, at folkepensionsudgifterne skal overtages af staten; det har vi igennem lang tid sagt var rigtigt. Det er en af de veje, man kan gå, men der er andre. Jeg nærer slet ikke frygt for, at resultatet af at forøge stats-tilskuddet til kommunerne vil blive, at det kommunale selvstyre svækkes. Det tror jeg ikke man behøver at være bange for. Den højtærede indenrigsminister er kendt med kommunernes forhold og ved, at det er meget fornuftige mennesker, der sidder i de kommunale råd — lige så fornuftige som alle de ærede medlemmer herinde — og at man i kommunerne administrerer lige så godt som hos staten. Jeg mener ikke, at vi i kommunerne lader os påvirke af, om vi får lidt mere eller lidt mindre fra staten. Vi ønsker det kommunale selvstyre bevaret, vi ønsker amtsrådene bevaret, fordi der dog er en lang række opgaver, som kommunerne har fælles, og som må løses.

Må jeg så med hensyn til tidsfristerne sige, at det haster. Det er det centrale. Hvis ministeren kommer med et lovforslag omkring midten af januar, så er man villig til at arbejde hurtigt. Der er ingen, der vil holde sig tilbage; vi kan godt forcere et stykke arbejde frem. Jeg har været med til at vedtage bevillinger på 200-300 millioner på en nat herinde, og her drejer det sig jo slet ikke om beløb af den størrelse. Vi har meget materiale i orden, og hvis der er vilje fra alle sider til at komme igennem, således at udgiftsstigningerne ikke skal bundfælde sig i nye ejendomsskatte, må der handles inden den 1. april. Indenrigsministeren er en flittig mand, og vi er arbejdsvillige; i fællesskab kan vi nå et resultat inden 1. april. For os er det, som jeg sagde ved fremsættelsen, afgørende, at vi får en nyordning inden 1. april næste år.

Holger Eriksen: Jeg forstår egentlig ikke, hvorfor det foreliggende forslag er fremsat. De ærede forslagsstillere har jo tidligere haft lejlighed til at præcisere deres syns-

punkter. De har tidligere på forskellig måde, bl. a. gennem den højtærede statsministers udtalelser, fået fastslået, at regeringen af fuld kraft arbejder på forslag vedrørende de problemer, der her er tale om. Det er yderligere blevet bekræftet af den højtærede indenrigsminister, og der havde derfor været god grund til at afvente regeringsforslaget; det vil dog alligevel blive det, de kommende forhandlinger vil dreje sig om. Det har man imidlertid ikke ønsket, og resultatet er derfor, at vi nu i dag har mulighed for at gentage, hvad der blev sagt, da forslaget sidst var fremsat, og at vi får den samme mulighed for gentagelse, når regeringsforslaget foreligger, formodentlig i løbet af et relativt kort antal mødedage.

Jeg skal dog ikke falde for denne fristelse at nøjes med at henvise til det, mit partis ordfører anførte, da sagen sidst var til behandling, og til de udtalelser, der nu er fremsat af den højtærede indenrigsminister, men gøre et par principielle bemærkninger.

Den første angår den fundamentale fejltagelse, man gør sig skyldig i, hvis man tror, at amtskatterne i øjeblikket alene bæres af ejere af fast ejendom. Disse skatter bundfælder sig nemlig i huslejen, og da enhver, der har ophold i amtskommunen, må antages at have et sted at bo, vil de derigennem komme til at betale deres andel af amtskatterne. Om denne fordelingsform så er den rigtige, kan man naturligvis diskutere, og det er også derfor, regeringen vil tage hele problemet op til overvejelse. Men hvis man i øjeblikket tænker sig, at en væsentlig del af de amtskommunale ejendomsskatte bortfaldt, stiller jeg mig meget tvivlende over for den tanke, at det straks ville betyde en tilsvarende reduktion af den afgift, lejeren må erlægge til husejeren. Jeg er tilbøjelig til at tro, at det ville blive den sidstnævnte, der tog fordelene, medens lejeren måtte udrede de stigende indkomstskatter, som ændringen medførte.

Når den ærede ordfører for forslagsstillerne i sin fremsættelsestale sagde, at landbruget har krav på en ændring, og spurgte, hvilke andre erhverv man turde byde en skattepolitik af en sådan beskaffenhed, er der grund til at pege på, at en omlægning, der letter den ejendomskattelige byrde specielt for landbruget, vel ville gavne ejen-